

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

พุทธศาสนาผู้ไม่มีวาสนาจะไม่เคารพเลื่อมใส

เมื่อเช้าลง ๑๗ ครั้ง เมื่อคืนนี้หนาวบ้าง เมื่อวานนี้ลง ๒๑ หรือไง

สำนักกุสัจโฆนี่นับว่าเป็นชั้นเอกของการปฏิบัติธรรม การบำเพ็ญสมณธรรมเป็นชั้นเอก วัดภูว วัดกุสัจโฆ วัดดอยธรรมเจดีย์ อย่างนี้ประเภทชั้นเอกแหละ เรียกว่าได้ที่หนึ่งเลย ชั้นเอก หาที่ต้องติไม่ได้แล้ว จากนั้นสำนักต่าง ๆ ก็เป็นรองลำดับกันลงไป เช่นอย่าง วัดดงศรีชมภู เหล่านี้เป็นประเภทไล่เสียกัน ดีทั้งนั้น

พระครั้งพุทธกาล พุทธกาลคือในเวลาทีพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ แปลแล้วนะ กาล ก็คือเวลาเวลา สมัยพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ขึ้นต้นก็ รุกขมูลเสนาสน์ สอนพระที่บวช แล้วก็ชี้บอกสถานที่ชั้นเอก ๆ รุกขมูลเสนาสน์ นิสฺสหาย ปพฺพชฺชา ตตฺถ เต ยาวซีว อุตฺสาโท กรณียโ แปลให้เต็มศัพท์ก็คือว่า บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตามรุกขมูล คือ รมไม้ ในป่าในเขา ท่านบรรยายไปตามถ้ำ เจ็มผา หรือป่าช้า ป่ารกชัฏ ซึ่งเป็นสถานที่เหมาะสมกับการบำเพ็ญสมณธรรม และจงทำความอุตสาหะพยายามอยู่อย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด ฟังซิ ไม่มีคำว่าจัดจางนะ ให้ทำความอุตสาหะพยายามอย่างนั้นตลอดชีวิตเถิด

อันดับที่สองก็คือ ปิณฺฑิตยา โลปโกชนํ บรรพชาอุปสมบทมาแล้ว บิณฑบาตด้วยปลีแข้งของตน พอยังอัตภาพให้เป็นไป นั้นฟังซิ พวกยาแก้โรคแก้ภัยประหนึ่งว่าแทบจะไม่มีนะ คือท่านบอกไม่ถึงอะไรจำเป็นยิ่งกว่าการปฏิบัติธรรม ลงจุดนั้นทั้งนั้นนะ อะไร ๆ ต้องมุ่งธรรม มีธรรมเป็นแหล่งใหญ่ว่าเงาะ เหมือนแม่น้ำจะมาจากสายใดก็ตาม ท่านบใหญ่เป็นที่รับน้ำทั้งหลายไว้ นี้เพื่อธรรม ๆ ธรรมเป็นท่านบใหญ่ รวมความมุ่งหมายของผู้บำเพ็ญทั้งหลายให้ลงจุดนั้นว่าเงาะเลย

ถ้าว่าเพื่อธรรมแล้วอะไรสะดวกไปหมดนะ เรามุ่งต่อธรรมนี้ การอยู่การกินการใช้การสอยอะไร ๆ ไม่มุ่งทั้งนั้น มันพุง ๆ อย่างนั้นนะ พอกิเลสแทรกเข้าไปบีบแล้ว เอาแล้วนะขัดแล้ว กิเลสไปไหนขัดที่นั่น ธรรมะไปที่ไหนเปิดโล่งสะดวกสบายทั้งภายนอกภายใน ภายนอกไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ภายในก็ไม่คิดก่อแค้นตัวเองด้วยเรื่องต่าง ๆ โธ้ย ศาสนาเอกเกิดมาไม่ได้พบง่าย ๆ นะพุทธศาสนา ใครจะไปพบได้ง่าย ๆ ศาสนานี้เป็นศาสนาที่ว่า ใครไม่มีวาสนาจะไม่ได้พบ พบแล้วก็ได้ไม่ได้เคารพ ไม่ได้เลื่อมใส ไม่เชื่อฟัง มีแต่กิเลสลากเข็นไปตลอดเวลา

โธ้ย เราพูดจริง ๆ นะ อย่างที่พูดเมื่อวานนี้หรือวันไหนที่ว่า มหาสมุทรทะเลหลวงกับธรรมธาตุเทียบกันนั้นนะฟังเอาซิ เมื่อวานหรือวันไหนเราลืมแล้ว เราไม่เคย

เห็นมหาสมุทรทะเลหลวงก็ตาม พอเข้าไปเจอبيبเท่านั้น อ้อ อย่างนี้เหอมหาสมุทร แล้วสงสัยอะไร มหาสมุทรเป็นยังไง กว้างขวางขนาดไหน ฝั่งมีอยู่ก็มองไม่เห็น มันกว้างขนาดนั้น พอไปเจอมหาสมุทรเท่านั้น แล้วสงสัยอะไรมหาสมุทร น้ำมหาสมุทรกับน้ำในตุ่มในไหต่างกันยังไง นั่นเทียบกันซิ ใครไปเจอเข้าก็หายสงสัย ระหว่างน้ำในตุ่มในไหกับน้ำมหาสมุทร นี่เป็นข้อเทียบเคียง

ธรรมพระพุทธเจ้าเรียกว่าธรรมธาตุ พอเทียบกันได้ ที่เอามหาสมุทรมาเทียบนี้คือไม่มีอะไรใหญ่กว่ามหาสมุทร จึงเอาอันที่ว่ามีใหญ่ที่สุดในโลกของเรานี้มาเทียบกันกับธรรมธาตุ ธรรมธาตุครอบโลกธาตุฟังซิ ไม่มีอะไรจะเทียบได้ เพียงเอามหาสมุทรมาเทียบ พระสาวกองค์ใดก็ตาม พระพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ตาม ตรัสรู้อันหนึ่งขึ้นมาเข้าในแดนธรรมธาตุนี้แล้วท่านไม่สงสัยกันเลย เหมือนเราเดินไปยืนดูมหาสมุทร สงสัยน้ำทั้งหลายอะไร ก็บอกว่าเป็นน้ำมหาสมุทรด้วยกันหมดเท่านั้นพอ จะมาจากสายไหน ๆ ก็ตาม บรรดาแม่น้ำลำคลองต่าง ๆ เข้าสู่มหาสมุทรแล้ว จะรวมลงในคำเดียวกันว่าเป็น แม่น้ำมหาสมุทร เท่านั้น ไม่มีทางสงสัย

อันนี้เหมือนกัน จิตดวงนี้เมื่อได้ถูกกลั่นกรองให้เต็มเหนียว ถึงขั้นเต็มภูมิของหลักธรรมชาติเดิมแท้ของจิตแล้วก็เป็นธรรมธาตุ เท่ากับน้ำมหาสมุทร องค์ใดเจอبيبเข้าไปนี้ ไม่ได้มีว่าเพศหญิงเพศชายนี่นะ พูดว่าธรรมธาตุแล้วไม่มีคำว่าหญิงว่าชาย เช่นสาวก สาวิกา ท่านเหล่านี้เหมือนกันหมด เพศนี้เป็นกิริยาของโลกของสมมุติ แต่ธรรมชาตินั้นไม่ได้เป็นอย่างนี้ ที่เราพูดนี้ ส่วนมากท่านก็ยกเอาฝ่ายผู้ชายให้เป็นศาสดา คือพระพุทธเจ้า ขึ้นสาวกเบื้องต้นก็เป็นฝ่ายผู้ชาย ฝ่ายพระพุทธเจ้าลงมา แล้วจากนั้นทั้งผู้หญิงผู้ชายผสมกันเข้าเป็นธรรมธาตุอันเดียวกัน คือ สาวกสาวิกา ๆ

คำว่า สาวก คือผู้ได้ยินได้ฟังเสียก่อน สาวิกา นั้นแบ่งไปตามเพศเฉย ๆ อุบาสก อุบาสิกา นี้ตามหลักภาษาบาลี ไม่จำเป็นต้องแปลมาละ กิเลสไม่ถลอกละไ้อ้แปลได้เฉย ๆ นั่น แปลเข้าหัวกิเลสชี่ ฟาดเข้าหัวกิเลส หญิงใครก็รู้ ชายใครก็รู้ มองดูพับก็รู้ นี้กิเลสด้วยกัน เอ้า แก้ววิธีไหนให้สนใจ ต่างคนต่างแก้ก็แก้กันได้ด้วยกัน เมื่อถึงขั้นภูมิเต็มที่แล้ว ก็เข้าลงมหาสมุทรทะเลหลวง คือธรรมธาตุอันเดียวกัน พอเจอبيبเท่านั้น จิตดวงนี้พอผางเข้าไปนี้ เหมือนเราไปเจอน้ำมหาสมุทรทะเลหลวงนั่นละ สงสัยที่ไหน ดูซิ มันต่างกับน้ำในตุ่มในไหขนาดไหน

น้ำในตุ่มในไหก็คือพวกคนมีกิเลสตัณหาปัญญาหยาบเป็นราย ๆ ไป ก็ไปรวมลงมหาสมุทรทะเลหลวง ที่นี้จิตของคนผู้สิ้นจากกิเลส ตั้งแต่ขั้นพระโสดาไป กระแสตามเข้าไปแล้ว กระแสตามเข้าไปหาธรรมธาตุแล้ว พอบรรลุฝั่งขึ้นมาเท่านั้น ถึงแล้วนั่นเหมือนกันหมดเลย เหมือนเรายืนดูมหาสมุทร มองที่ไหนก็เป็นมหาสมุทรด้วยกัน

หมด แล้วสงสัยอะไร จิตอันนี้กับจิตทั้งหลายที่เป็นธรรมชาติ ก็เป็นอันเดียวกัน แล้วจะสงสัยอะไรที่ไหน ไม่มีทางคำว่าสงสัย เจอเข้าไปรายใดก็รายเดียวกันหมด เหมือนกับเราไปดูมหาสมุทรนั้นแหละ หายสงสัยทันทีเลย นี่น้ำมหาสมุทร นั้นน้ำในตุ่มในไห มันต่างกันยังไง ดูเอาที่รู้

ที่นี้ธรรมชาติกับธรรมทั้งหลายที่ยังไม่เต็มภูมิของนั้น มันต่างกันยังไง ๗ ก็จะไม่ไหลเข้าไปหาอันเดียวกัน แต่อันนั้นคืออันหนึ่งแล้ว หมดสงสัย องค์ใดเจอเข้าไปบิ๊บบิ๊งแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่เคยปรากฏในตำราเลยแม้รายเดียวว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ทรงสงสัย พระสาวกทั้งหลายตรัสรู้ธรรมในธรรมชาตินี้แล้ว หายสงสัยเหมือนกันหมด ไม่ถามกัน ดังที่ยกไว้ในตำราว่า พระโยคาวจร พระสงฆ์ท่านบำเพ็ญสมณธรรมถึงขั้นสูงขั้นสูงนั้นไปไหนเป็นธรรมทั้งนั้น ชั้นกิเลสไปไหนเป็นกิเลสทั้งนั้น จิตใจเรานี้กระดิกพลิกแพลงทางไหนเป็นกิเลส ๗ จูงทั้งนั้น ที่นี้เวลาธรรมเข้าถึงขั้นสูงเหนือกิเลสไปโดยลำดับแล้ว จะเป็นธรรมล้วน ๆ ในหัวใจ นั้นต่างกันนะ

เวลากิเลสครองหัวใจ กระดิกพลิกแพลงไปไหน มีแต่กิเลสลากไปขึ้นไป พอธรรมได้รับการบำเพ็ญของผู้บำเพ็ญ ให้เป็นจิตที่เป็นธรรมขึ้นไปโดยลำดับแล้วก็สูงขึ้นไป ๗ ก็ค่อยเหนือกิเลสไปโดยลำดับแล้ว ไปที่ไหนเป็นธรรมไปหมด จะเห็นก็ตาม ได้ยินก็ตาม ไม่เห็นไม่ได้ยินก็ตาม ธรรมเกิดตลอดเวลา กิเลสอยู่ในหัวใจธรรมพัดกันกับกิเลสตลอดเวลา นั่นท่านเรียกว่าธรรมอัตโนมัตติ หรือสติปัญญาเครื่องชำระนี่เป็นอัตโนมัตติแล้ว แก่โดยลำดับ ไม่มีวันมีคืน ยืนเดินนั่งนอน เว้นแต่หลับเท่านั้น ตื่นขึ้นมา ก็พัดกันเลย

ฟังให้ชัดเจน ฟัน้องทั้งหลายเคยได้ยินไหมคำนี้ เราถอดออกจากหัวใจมาพูดนะ เราไม่ได้มาพูดเล่น ๆ ถอดออกจากหัวใจมาพูดต่อฟัน้องทั้งหลาย เราถึงเชื่อแนในคำพูดของเราทุกบทุกบาท ทั้งเด็ดทั้งเฉียบขาด หรืออ่อนโยนอะไรก็ตาม เป็นธรรมตามประเภทของธรรมไปลำดับ เช่นอย่างพูดธรรมดาดี ๆ นิมนวลอ่อนหวานธรรมดา เป็นไปตามกิเลสเป็นขั้น ๆ ถึงขั้นเด็ด เด็ด ขาดขาดไปเลย นั้นธรรมเป็นประเภทนั้น

เมื่อเวลาถึงธรรมขั้นที่เป็นอัตโนมัตติแล้วนั้น มีแต่จะเด็ดขาดไปโดยลำดับ ให้อ่อนไม่มี ตายเท่านั้นว่างั้นเลย ให้อ่อนไม่มีเลย ที่จะกลับมาให้กิเลสลากคอกอีกนี่ไม่มีทางว่างั้นเลย นี่ละการเห็นโทษของกิเลสเห็นอย่างนั้นนะ ท่านเห็นเป็นลำดับอย่างนั้น นี่เราเห็นคุณของกิเลสก็เห็นอย่างที่เราเห็นนี้แหละ ลากเข้าทางจงกรม เดี่ยวยังไม่ได้เอามอน ไปเอามอนเสียก่อน ได้มอนแล้ว โอ๊ย เสื่อยัง แคร่ที่พักยังไม่ดี มันเป็นอย่างนั้นนะ เวลากิเลสมันลาก มันลากอย่างนั้นนะ

เวลาธรรมไม่เป็นเช่นนั้น ไม่ได้จำเป็นอะไรทั้งนั้น อยู่ที่ไหนเป็นธรรมล้วน ๆ เห็นไหมละ ยืนเดินนั่งนอนมีแต่ธรรมพดกิลีสตลอดเวลา นี่คือธรรมแก่กล้าแล้ว นี่ละธรรมเมื่อมีอำนาจเหนือกิลีสอย่างนี้ ฆ่ากิลีสเป็นอัตโนมัติเหมือนกัน แต่กิลีสทำลายสัตว์โลกนี้เป็นอัตโนมัติของมัน ทุกหัวใจเป็นอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกเมื่อไม่มีธรรมเข้ามาถึงมาลากแล้ว ยังไงก็จมไปตลอดเวลา ตั้งกับตั้งกลับไม่ต้องนับ กี่กับกี่กลับก็เป็นอยู่อย่างนั้นถ้าไม่มีธรรม เมื่อมีธรรมคือความดีงามที่เราบำเพ็ญมานี้ มีมากเข้า ๆ ก็ค่อยจูดกันไปลากกันไป

หนักเข้า ๆ ก็ลากคอกิลีสมาพดแหลก ๆ ยืนเดินนั่งนอนเว้นแต่หลับ ไม่มีขณะไหนที่จะมีความพลั้งเพลตต่อกิลีส หมุนตัว ๆ นี่ละธรรมเวลามีกำลัง ไม่อย่างนั้นแก้กันไม่ตก ต้องมีกำลังด้วยกัน เวลากิลีสมีกำลังก็ตั้งที่เราเห็นนี่ละ เมื่อกิลีสมีกำลังเท่าไร ความทุกข์ความร้อนวุ่นวายของสัตว์โลกนี้นับวันรุนแรง ๆ ขึ้น แล้วกิลีสก็เสริมเข้าไปเคลือบน้ำตาลไปเรื่อย ๆ ความหวังตั้งไว้แล้วว่าจะเจริญ ๆ จะรุ่งเรืองอะไร เห็นเขามีอยากมี เห็นเขาได้อยากได้ เห็นอะไรดีกันไป ว่าซิงดีซิงเด่น มันซิงเลวซิงจม เข้าใจไหม มันไม่ได้ซิงดีซิงเด่น มันซิงเพื่อเลวเพื่อจมทั้งนั้นนี่นะ กิลีสพาซิง-ซิงอย่างนั้นนะ มันหมุนกันไปอย่างนั้น ประเภทของกิลีสจะเป็นอย่างนี้ด้วยกันทั้งหมด

ที่นี้พอเป็นประเภทของธรรมตัดตลอดเลย ตัดตลอด ๆ ยืนเดินนั่งนอนถึงเวลาธรรมมีกำลังแล้ว อยู่ที่ไหนเป็นธรรมหมด นี่เราพูดถึงเรื่องสาวกองค์ที่วานะ นี่ธรรมท่านเป็นธรรมประเภทนี้แล้ว หมุนตัว ๆ ตลอดเวลา ยังมีข้อข้องใจตรงไหนยังแก้กันไม่ตก คือแก้โดยลำพังตนเองมันเสียเวลา ยังไงก็แก้ได้แน่เรื่องแน่ เป็นแต่เพียงว่าเสียเวลา เพราะฉะนั้นเมื่อพระพุทธเจ้ายังประทับอยู่ตรงหน้านี้แล้ว จะไปรอให้เสียเวลาลำเวลาอย่างไร คนเรา ก็ต้องวิงหาผู้ช่วยปลดช่วยเปลื้องชื

เข้าไปจะไปทูลถามปัญหาพระพุทธเจ้าในข้อกำลังข้องใจที่แก้ยังไม่ตก พอไปนี้ฝนตก จะขึ้นฝ้าพระพุทธเจ้าไม่ได้ เลยยืนอยู่ที่ใต้ถุนพระคันธกุฎินั้นแหละ คันธกุฎินั้นแปลว่าอะไร ได้ยินว่า พระคันธกุฎี พระ ก็แปลว่าประเสริฐ คันธ แปลว่าหอม กุฎีที่หอมหวานไปด้วยอรรถด้วยธรรม คือกุฎีของพระพุทธเจ้า ฟังเอาเสียนะ ท่านมาพักพระคันธกุฎี ๆ คืออะไร คือความหอมหวานดูดีเต็มทุกอย่างอยู่ในกุฎีพระพุทธเจ้า เพราะพระองค์ประทับอยู่ที่นั่น

ว่าไปอยู่ที่ใต้ถุนพระคันธกุฎีพระพุทธเจ้า ที่นี้เวลาฝนข้างบนตกมาถูกน้ำข้างล่าง น้ำข้างบนกับน้ำข้างล่างกระทบกัน ตั้งเป็นต่อมเป็นฟองขึ้นมา ตั้งแล้วดับ ๆ ฝนตกมาอยู่เรื่อย ท่านพิจารณานี้แล้วเทียบกับจิตนี้ มันเกิดแล้วดับ มันเกิดแล้วดับ นี่ธรรมะชั้นสูง จะมีแต่ความเกิดความดับของสังขารที่ปรุงแย็บ ดีก็ตาม ดับ ชั่วก็ตาม ดับ เกิดดับ

ทั้งนั้น ๆ ไม่มีอะไรที่จะเป็นสาระ ท่านก็พิจารณา ๆ เทียบพบ ตรัสรู้ปั้งขึ้นมาในที่นั้นเลย ท่านเอาธรรมนั้นละเป็นธรรมเทศนาช่วยภายในของท่าน โดยอาศัยน้ำที่ตกลงมากระทบพื้นเป็นหินลับปัญญา ปัญญาทางนี้ก็ขึ้นแก้กิเลส ขาดสะบั้นลงไป แล้วไม่ได้ทูลถามพระพุทธเจ้านะ

พอฝนตกหยุดเท่านั้นกลับเลย เห็นไหมไปทูลถามอะไร ตั้งหน้าตั้งตาจะไปทูลถามอยู่แท้ ๆ ทำไม่จึงกลับมาเสีย นี่ปัญหาเหตุการณ์ต่าง ๆ ของกิเลสขาดสะบั้นลงไป โดยสิ้นเชิงแล้วกลับไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าเห็นไหม พระสาวกองค์ใดเหมือนกันหมดทั้ง ๆ ที่จะไปทูลถาม ดูซินะ พอตรัสรู้เสียได้คุณพระคันธกุฏินั้นแล้วกลับเลย เห็นไหมธรรมนี้ตัดสิ้นขนาดไหน ฟังซินะ นั่นละ สนฺทิฏฐิโก ชั้นเอก รู้เองเห็นเองประจักษ์เองแล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ทูลถามก็อันเดียวกันนี้

ก็เหมือนอย่างไปหากระโถน ให้คนอื่นเขาหาช่วย พอไปเจอแล้วก็ให้ใครหาช่วย ก็เจ้าของเจอแล้ว อ้อ เห็นแล้ว ก็ถือเอามาเท่านั้นเอง นี่ธรรมก็เหมือนกันอย่างนั้น นี่เรียกว่าธรรมที่เลิศเลอ ถึงขั้นมีกำลังแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟังเอาอย่างนี้ ไม่ใช่จะล้มลุกคลุกคลานตลอดเวลา นะ ขอให้ใช้ความพยายามบึกบึน กิเลสก็ต้องฝ่าฝืนตลอดนะ เราอย่าเอาความมั่งง่าย ชี้เกียจชี้คร้านเข้าไป นั่นคือตัวภัย มันต้องพืดต้องเหวี่ยงกันเสมอ สุดเหวี่ยงแล้วพักเสียก่อน

เดินจงกรมก็ดี นั่งสมาธิก็ดี มันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าจะไปไม่รอด เราจะเดินไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง แต่มันยังไม่ถึง เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าก็ต้องพักกลางทางเสียก่อน พอได้กำลังแล้วก็เดินต่อไป ๆ นี้ผู้เดินทางเพื่อถึงจุดหมายปลายทาง ไม่ใช่จะบั้งทีเดียวให้ถึงทีเดียวไม่ถึง ตายก่อน เมื่อถึงระยะใดที่ควรพัก-พักเสียก่อนแล้วก้าวออกเดินใหม่ เอ้า เดินจงกรมเหนื่อย เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าก็รู้อยู่กับเจ้าของทุกอย่าง สนฺทิฏฐิโก มันก็รู้เองเหมือนกันนี่นะ โถ เหนื่อยมากแล้ววันนี้พักเสียก่อน

สมมุติว่าจิตพิจารณามากในทางด้านปัญญา อย่างที่ว่าปัญญาชั้นนี้นะ ชั้นนี้จะไม่มีเวลาหยุด ชั้นที่ว่าสติปัญญาอัตโนมัตินี้จะหมุนตลอด ต้องเอาสมาธิเข้ารั้งไว้ หมุนตลอดคือเดินทางตลอด มันเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าในหัวอกนี้ โถ มันเหนื่อยจนจะเป็นจะตาย แต่ทางนี้มันไม่ถอย มันหมุนของมันเรื่อย ต้องรั้งเข้าสู่สมาธิ เอ้า พักเสียก่อน นี่เรียกว่าพักกลางทาง มันยังไม่ถึง จิตเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าแล้วก็ให้พักเสียก่อน เข้าสู่สมาธิ พักสงบการก้าวเดินไปข้างหน้า คิดอ่านไตร่ตรองพิจารณาแก้ไขระงับหมด เพื่อเอากำลัง

ถึงไม่ได้อะไรเวลานั้นก็ตาม แต่ก็ได้กำลังที่จะก้าวเดินต่อไปข้างหน้า นี่ละกำลังออกจากสมาธิ ท่านให้พักสมาธิเสียก่อนพอได้กำลัง สมาธิเมื่อรวมตัวเข้าไปแล้ว ความ

สงบเย็นใจทุกอย่างจะหมุนเข้าไปหาสมาธิ พักงาน เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าหายหมด กินข้าวนอนหลับสบาย ตื่นขึ้นมาควรแก่การทำงานอีก เอ้า ก้าวเดินต่อไป ถึงจะเสียเวลาเวลา เพราะการพักผ่อน สิ้นเปลืองไปเพราะอาหารการกินมากน้อยเท่าไร สิ้นเปลืองไป เสียเวลาเวลาไปเพื่อหมุนกำลังข้างหน้าโน้น นั่นความหมายว่านั่น นี่ได้กำลังทางหนึ่ง แล้วที่นี้ก้าวเดินต่อไป เมื่อเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าพอสมควรแล้วให้พัก นั่นท่านบอกไว้อย่างนั้นในตำรา

ในตำราท่านก็บอกไว้อย่างจริงจัง แต่เวลากิเลสกับธรรมพืดกัน มันผาดโผนโจนทะยานไม่อยากพัก นั่นเห็นไหมล่ะ ต้องได้รั้งเอาไว้ คือไม่อยากพักก็ต้องพัก รั้งเอาไว้ให้อยู่ในกรอบแห่งความพอดีที่ธรรมแสดงไว้ว่าให้พัก แล้วก็พัก จากนั้นก้าวเดิน ๆ ถึงเวลาแล้วเป็นอย่างนั้นนะ ธรรมมีกำลังแล้วกิเลสนี้หมอบราบไปหมด เราจึงเห็นได้ชัดเจนว่า ความซี้เกียจซี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ ความท้อแท้เหลวไหล ความตำหนิติเตียนว่าบุญน้อยวาสนาน้อย เหล่านี้จะหายหน้าไปหมดเลย มีแต่ความฟุ้ง ๆ ฟุ้งเลยทีเดียว จึงรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นกิเลสทั้งนั้น นั่นเห็นไหมล่ะ

มันรบกัน ๆ อันนี้เหยียบหัวมันไป เราก็รู้ว่ามันเป็นกิเลส เป็นภัยทั้งนั้น ๆ ที่นี้ก้าวเรื่อย ๆ นั่น ฟังให้ดีนะ ธรรมเหล่านี้เราถอดมาจากหัวใจมาพูดให้พี่น้องทั้งหลาย ฟัง สาธุ เราไม่ได้ประมาทคัมภีร์ เราไม่ได้ไปหาคัมภีร์ที่ไหน เอาคัมภีร์ในนี้เลย พระพุทธเจ้าตรัสรู้คัมภีร์ใน พระสาวกอรหัตตอรหันต์ตรัสรู้คัมภีร์ใน แกกิเลสคัมภีร์ใน เป็นธรรมทั้งแท่งขึ้นจากคัมภีร์ใน แล้วท่านก็มาจดจารึกไว้ให้คนรุ่นหลังเราได้ดู แบบแปลนแผนผังท่านคือตำรา นั่นละแบบแปลนแผนผังอันดีงาม จดจารึกจากนี้ออกไปไว้ที่ตำราก็นี่ไปเรียนที่ตำรา เรียนที่ตำราแล้วก็เพื่อที่จะมาก้าวเดินปฏิบัติงานของเรา

เช่น เอาแปลนออกมากางปลุกบ้านปลุกเรือน นั่น เอาแปลนออกมาคือหมายความว่า แปลนแห่งมรรคผลนิพพานอยู่ที่ตำรา อ่านนั้นแล้วเข้าใจนั้นแล้วให้มาดำเนินปฏิบัติบำเพ็ญ เช่น ศีลก็รักษาให้ดี สมาธิทำจิตใจให้สงบ ปัญญาพิจารณาแยกธาตุแยกชั้นรู้ความเป็นความตาย อสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา พิจารณาให้แยกคายแล้วมันจะปล่อยของมัน ๆ นี้เรียกว่าเอาแปลนจากปริยัติที่ท่านสอนไว้อย่างนี้มาปฏิบัติ ก็เป็นผลเป็นประโยชน์เรื่อย ๆ ไป แล้วผลก็เป็นของเราที่นี้เวลาปรากฏขึ้นมา นั่นละเรียกคัมภีร์นอก

นี่คัมภีร์ใน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านทรงคัมภีร์ใน แล้วบรรดาปราชญ์ทั้งหลายท่านก็มาจดจารึกเอาจากคัมภีร์ในนี้ไปเป็นตำรา ให้เรียนตำราแล้วเข้ามาปฏิบัติจะเจอธรรมในคัมภีร์ในที่นั่นจากตำรานั้นแล ความหมายว่าอย่างนั้น แต่ที่พวกเราไม่เป็นอย่างนั้นทุกวันนี้ มันเรียนคัมภีร์นอก เลยเอาคัมภีร์นอกเป็นมรรคเป็นผล เอาความจด

ความจำเป็นมรรคผลนิพพาน มันจะเป็นมาจากที่ไหนประสาความจำ สัญญาเฉย ๆ ต้องเอานั่นออกมาปฏิบัติซิ เรียนแล้วได้ชั้นไหนภูมิใดก็เอาชั้นเอากุณิมามาเป็นมรรคเป็นผล ให้กิเลสหลุดไปเลย ว่าได้ชั้นนั้นชั้นนี้ ชั้นชี้หมาอะไรเราอยากว่าอย่างนี้นะ ชั้นกิเลสไม่ได้ถลอกปอกเปิก จำได้เฉย ๆ เอาความจำได้มาเป็นมรรคผลนิพพานมือเหวี่ยงเหวี่ยง เรียนอย่างนั้นก็เรียนเพื่อหลงละซิ เรียนเพื่อรู้ จำได้แล้วเอามาปฏิบัติตามสิ่งที่เรียนมารู้มานั้น นั่นถึงถูกต้องนะ

เดี๋ยวนี้มันเป็นนอนแทะกระดาษไปหมดแล้วนะพวกเรา คัมภีร์นอนแทะกระดาษ ไม่ว่าจะในวัดในวา ในบ้านในเรือนก็มีคัมภีร์เต็มบ้านเต็มเมือง แต่มันไม่สนใจ มันเป็นนอนแทะกระดาษ เอามาก็เอามาโก้ ๆ ไว้อย่างนั้นแหละ มาวางว่าเข้าได้คัมภีร์นั้นคัมภีร์นี้มาไว้ใส่ตู้ใส่หีบ โขว์กันเป็นบ้า ให้กิเลสหลอกหน้าร้านอยู่ตลอดเวลา นี่เห็นไหมกิเลสตามไปเรารู้ไหม เอาคัมภีร์มาอุดอู้กันอยู่ในบ้านในเรือน ตามกุกุกูอะอะไรเต็มไปหมด มีแต่คัมภีร์แต่คนไม่ได้สนใจปฏิบัติ มันก็เป็นนอนแทะกระดาษละซิ ถ้าตั้งใจปฏิบัติตามที่สอนนั้นแล้ว ไม่เรียกว่านอนแทะกระดาษ

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติได้แก่การศึกษาเล่าเรียนมาแล้วปฏิบัติ ทำหน้าที่ดำเนินปฏิบัติตามที่สอนไว้นั้น ปฏิเวธคือผลเกิดมากน้อย จะเกิดขึ้นโดยลำดับจากการปฏิบัติที่สืบเนื่องมาจากปริยัติ นิธรรมท่านสอนไว้สามประเภทนะ คือปริยัติหนึ่ง ปฏิบัติหนึ่ง ปฏิเวธหนึ่ง ธรรมทั้งสามประเภทนี้เกี่ยวเนื่องกันโดยลำดับ จึงเรียกว่าเป็นศาสนาที่สมบูรณ์แบบ เต็มบาทเต็มเต็ง ถ้ามีแต่ปริยัติเฉย ๆ ไม่ได้เต็มบาทเต็มเต็งอะไร ได้แต่ความจำ เป็นมรรคผลนิพพานที่ไหน ต้องมาปฏิบัติ มาปฏิบัติแล้วผลที่จะเกิดจากปฏิบัติแยกกันไม่ออก นี่จะเกี่ยวโยงกันอย่างไร ปริยัติพุทธศาสนาจริง ๆ เป็นอย่างนี้

เราอย่าเป็นบ้าเอาคัมภีร์มาเป็นมรรคผลนิพพาน เรียนมาได้ก้อได้ก้อก่า ก็ว่าเป็นมรรคผลนิพพาน ชั้นนั้นชั้นนี้เลยเป็นบ้าไปใหญ่ ให้กิเลสหลอกไปเรื่อย นี่กิเลสสวมรอยรู้ไหม ถ้าตีหัวกิเลส เรียนแล้วต้องมาปฏิบัติตามตีหัวกิเลส ตามธรรมที่ท่านสอนไว้ซิ นี่เรียนมาแล้วเอาความจดความจำมาเป็นมรรคผลนิพพานไปเสีย ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร มันทำให้เสียไปอย่างนี้แหละชาวพุทธเรา ใครค่านึงปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้ามีไหมนี้ มันมีตั้งแต่คัมภีร์

ถ้าพูดอะไรไม่มีใครรู้อย่างพวกคลั่งกิเลสนะ คลั่งกิเลสมันจะอวดรู้อวดฉลาดสุดขีดของมัน ให้มันอ่อนข้อมันไม่อ่อนแหละเรื่องกิเลส เขาไปจับยึดใส่คูกใส่ตะรางมันยังถือว่ามีบริสุทธิ ถูกเขาหาเรื่องต่างหากเห็นไหม กิเลสมันยอมเมื่อไร มันลงเมื่อไร มันอยู่ในหัวใจเราเป็นอย่างนั้นแหละนะ

ไม่ได้รู้มันง่าย ๆ นะกิเลส เวลาภาคปฏิบัติ ภาคธรรมะนี้ เอ้า มันปิดตัวมันไว้ที่ ไหนธรรมะเปิดออก ๆ นี่ละจึงได้พูดถึงเรื่องว่า ภาษาของกิเลสเป็นภาษาที่ไพเราะ เพราะพริ้ง ปิดความสกปรกโสภณไว้อย่างสุดยอดเลย ไม่มีภาษาใดที่กระทำที่จะนิมนวล ยิ่งกว่ากิริยาของกิเลสหลอกตาโลกผู้ตาบอด ตาบอดด้วย ถูกหลอกด้วย เวลาธรรมจับ เข้าไปนี่ ธรรมเปิดออกมา ที่นี้กิเลสมันก็ปิดป้องละชิ โห ท่านพูดดูว่ากล่าว ท่านพูด หยาบโลน ท่านพูดสกปรก ๆ ตัวกิเลสมันไม่ให้แต่ละความสกปรกของมัน ธรรมะนี้เป็น น้ำที่สะอาดชะล้างเข้าไป มันหาว่าธรรมะนี้หยาบโลนสกปรกโสภณเห็นไหม ฟังเอาเสีย ทุกคน ฟังให้ตื่นะ นี่ละกิเลสเป็นอย่างนั้น

ธรรมะเข้าตรงไหน กิเลสแตกฮือ ๆ โจมตีธรรม หาว่าธรรมนี้พูดหยาบพูดโลน พูดดูพูดดำ ว่าไปทุกแบบทุกฉบับละกิเลสมันจะหาเรื่อง แต่ธรรมท่านไม่หา ท่านพูด ตามความจริง สกปรกตรงไหนที่สะอาดคือธรรมลงตรงนั้น ๆ กิเลสแตกฮือ ๆ จำ เอานะ เพราะฉะนั้นภาษาของธรรมกับภาษาของกิเลสจึงไม่ได้เหมือนกัน ภาษาของ กิเลสมีแต่ภาษาไพเราะเพราะพริ้งประดับหน้าร้านทั้งนั้น ภาษาธรรมนี้เปิดออกไปหน้า ร้าน มันมีอะไรอยู่ในร้านนั้นนะ เปิดออกไปก็เห็นละชิ ชี้หมูชี้หมาที่มันเอาผ้ามาถักกันเอา ไว้ ชี้หมูชี้หมาอยู่ข้างใน

ธรรมเปิดผ้ามาเข้าไปถึงก็เห็นหมดชี้หมูชี้หมา เห็นโทษเห็นกรรมของมัน ที่มัน สร้างความสกปรกลามกอย่างลึกลับไว้ในหัวใจของสัตว์ โดยเอามานความสะอาดสวยงาม ประกาศไว้ข้างหน้าให้คนไปชมข้างหน้า ชี้หมูชี้หมาอยู่ในร้านไม่ให้ชม เวลาธรรมเปิด เข้าไปนี่เห็นหมด นั้นละภาษาธรรมกับภาษากิเลสจึงไม่ได้เหมือนกัน เป็นคนละโลกเลย นี่ละผู้ปฏิบัติธรรมท่านจึงไม่สนใจกับอะไรยิ่งกว่า ความสกปรกอยู่ที่ไหนฟาดเข้าตรงนั้น ๆ

นี่ความชี้เกียดชี้คร้านมันเต็มหัวอก ฟาดมันออกมังชิ หรือจะปล่อยให้มันแช่อยู่ ึ่งั้นหรือ ความชี้เกียดชี้คร้าน ความอ่อนแอต่อแท้เหลวไหลมันอยู่ในนี้ เป็นเรื่องของ กิเลสทั้งหมดเต็มอยู่ในหัวใจ ธรรมแทรกเข้าไม่ได้ เพราะฉะนั้นก้าวเข้าหาความเพียรนี้ อย่างน้อยเหมือนจุงหมาใส่ฝนร้องแหง็ก ๆ อยู่ในวัดป่าบ้านตาด เสียงมันลั่นอยู่ โอ๊ย เรารำคาญ ใกล้เคียงกันเป็นแบบหนึ่งของเขา แต่คนชั้นแบบบ้ำชี แบบชี้เกียดชี้คร้าน วัน นี้เห็นดเห็น้อยเมื่อยล้า วันนี้ไม่สบาย ผมมันเจ็บมันปวดที่ไหน วันนี้ปวดหัวมันว่า เอา หัวเข้าไปใส่เลยนะ ผมมันไม่ได้เจ็บปวดละอยู่บนหัวคน แต่มันเอาหัว โอ๊ย วันนี้ปวดหัว มันปวดหมดทั้งผมมันนั่นแหละ เข้าใจไหม นั่นละกิเลสมันพอกเอา ๆ ไม่รู้ตัวนะ

พูดแล้วเราสลดสังเวชจริง ๆ นะ ไม่ใช่พูดธรรมดา ถอดออกมาพูดให้เห็นชัด ๆ นี่ละ หลอกไปไหนหลอกโลก มาดูกิเลสกับธรรมมันเข้ากันไม่ได้เลย นี่ละพระพุทธเจ้า

ท้อพระทัย เรียกให้มันซัดก็เรียกว่าจะดูไม่ได้ ท่านก็ทนสั่งสอนสัตว์โลก ก็เพราะเห็นยังมีขึ้นดีอยู่ในความสภปรกโสมม มีมากอยู่ ท่านก็คุ้มเขี่ยขุดค้น เข็มนี้ทนเอาอย่างนั้นอะไรก็ทน ขมก็กลืนไปอย่างนั้นแหละ นี่ก็เป็นอย่างนั้นมันเหมือนกัน สอนพี่น้องทั้งหลายเราหวังอะไร เราไม่ได้หวังอะไรนะ เราพอทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ในการสอนสอนด้วยความพอทุกอย่าง มีแต่ความเมตตาครอบตลอดเวลาเลย สอนเพื่อให้รู้เนื้อรู้ตัว

ให้ตีให้ตีนั้นนะ กิเลสไม่ใช่ของเล่นนะ มันตีตัวมาเป็นมิตรสหาย ไม่มีใครสนิทติดจมยิ่งกว่ากิเลสกับเราติดกัน มันเอาให้จมขนาดนั้น ไม่รู้ตัวว่ามันเป็นภัยนะ ธรรมจับเข้าปั๊บเห็นหมด ๆ นั้น ตีออก ๆ เราก็แย่งไว้ซิ โอ๊ย วันนี้กำลังเหนื่อย ท่านสอนให้ขยัน จะขยันได้อย่างไร คนกำลังจะตาย มันเหนื่อย มันเห็นไหม กิเลสมันแย่งมันซัดมันแย่งกันอย่างนั้น ดูเอาอยู่ตามนี้ไม่อดไม่ยากแหละ ถ้าดูไม่เห็นก็มาดูหลวงตาบัว นี่ตัวสำคัญ ที่นำมาพูดกับพี่น้องทั้งหลาย ฟัดกับสิ่งเหล่านี้มาแล้วจึงมาพูด พูดไม่ได้ยังไง

วันที่ ๒๐ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๖๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๕๐ ดอลลาร์ แล้ววันนี้ได้ทองคำเท่าไร (๑๖ สตางค์ครึ่งผม) หือ (๑๖ สตางค์ครึ่งผม) โห ขนาดนั้นเขี้ยวเหรอเมื่อวานว่าได้ ๖๓ สตางค์เราก็รู้สึกยังไง ๆ วันนี้ฟาดเข้ามาอีก ๑๖ สตางค์ มันจะตายแน่แล้วนะเมืองไทยเรา ถ้าขึ้นเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ แล้วตายแน่ ๆ นะ ฟังให้ดี เมื่อวันที่ ๒๐ ได้ ๖๓ สตางค์ วันที่ ๒๑ นี้ได้ ๑๖ สตางค์เหรอ (ครึ่งผม) นั่นฟังซิ ๒ วันนี้มันกำลังเตรียมจะตัดคอชาติไทยเราแล้ว ๑๖ สตางค์วันนี้กับ ๖๓ สตางค์เมื่อวานนี้ นี่กำลังคอชาติไทยเราจะขาดนะ เอาละจำให้ดี ถ้าใครเสียดายคอให้รีบหามาเย็บยารักษาด้วยทองคำเพิ่มเข้าอีกนะ เอาละไป เลิก ๆ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd